

ИНТЕРВЈУ

Човек и простор и многу сино

Што ти беше инспирација при изработката на сликите и како дојде до тоа да се интересираш за човековата психологија?

- Вон од факултетот јас учев психологија. И тоа во Центарот за хумани релации - Гешталт терапија. Тоа е едукација со работа врз себе. Тоа е она што мене ме интересираше од сликарството и мојата уметност што ја носам во себе, спојот со психологијата (бидејќи ме интересираат луѓето), и врз основа на моето искуство и искуствата од психологијата, знаев да ги објаснам некои работи. Со тоа што сум надарена да можам ликовно да се изразам, доведе сето тоа да го кажам преку слики. Има уште многу да се каже, но ова е краток осврт на тоа.

Каде се наоѓа тој Центар и каква е неговата природа?

- Центарот за хумани релации се наоѓа до Електротехничкиот факултет во бараките. Прво се запиша сестра ми, која дипломираше психологија, а потоа и јас. Таа програма трае 7 години, а воедно се добива и диплома како да си завршил факултет. Таа диплома на Гешталт асоцијацијата е повеќе призната во светот за разлика од нашиот факултет по психологија.

Да се вратиме на изложбата.

- Овие луѓе овде се сите од нас. Ова не се избрани луѓе, не се луди луѓе, не се паметни луѓе. Тоа се обични луѓе со своите чувства и со своите доживувања. Затоа што секој од нас знае да биде многу среќен, да има моменти кога е многу тажен и да има моменти кога е бесен. Моменти кога ќе застане во некој меѓупростор од каде што мисли дека нема решение, нема пат, како што е претставено на сликата со наслов "Ќор-сокак". Тоа е термин во психологијата, инаку, обично кажано, јасно ни е што значи тоа - без излез. На сликата се насираат врата и светлина, но личноста не го гледа тоа, бидејќи е толку затворена во својот свет и мисли дека нема избор каде да оди. Сите тие моменти и чувства што јас овде ги

Метеж од многу изложби, релативно слични, со теми што се повторуваат; во таа збирка каде што апстрактното често е ослободено од каква било идејна заднина; во купот сладникави пејзажи и мртви природи, со единствена идеја да бидат лесно допадливи и продадливи. Се најде Една. Се најде човекот со акцент врз својата немоќ и безизлез.

Се најде:

Татјана Блажевска, и нејзината изложба во Салонот 2 на КИЦ, 28.03-08.04. Дипломирала во 1999 година во класата на Симон Шемов, на отсекот сликарство со графички дизајн. Ова ѝ е прва самстојна изложба.

прикажувам се од секојдневието на обичниот човек. Тоа што немаат коси и облека на себе е зашто не сакам да дадам обележје на некое време. Фризура и облеката ќе наметнат мода и временски период, кои не се битни. Битни се нивните чувства и како тие во моментот се чувствуваат.

Во сликите имаш сличности со Коле Манев. Ги претставувате луѓето осамени и изгубени во некој простор. Има ли врска неговото со твоето?

- Не, иако и тоа се актови во некој простор. Не.

А имаш ли некоја инспирација од нашиве уметници?

- Можам да кажам: Владимир Георгиевски. Неговите теми се поинакви, но ми се допаѓа неговото прикажување на човечкото тело. Неговите робусни раце и нозе, како што и јас ги работам. Не затоа што сакам од него да копирам, туку тоа е мојата потреба уште повеќе да дадам драма во сликата и затоа имам такви перспективи. Со тоа ја решавам и перспективата во сликата.

На сликите употребуваш најразлични перспективи. Меѓу нив, често присутна е искривената, која при-

Фотографи: Драгољуб НИКОЛОВСКИ

лега на одраз во сферично огледало. Дали таа е само ликовен елемент или има и друго објаснување?

- Сите имаме различно доживување на реалноста. Затоа таа просторија е искривена. Во моментот на доживувањето, некој ја гледа просторијата искривена. Искривувањето вака ликовно ми изгледа убаво и си има функција. Но, главното е доживувањето на човекот - дека сите ние не ги гледаме работите онакви како што се. Реалноста низ нашата перцепција елиминира одредени работи и гледаме поинаку.

А зошто избра еден тон?

Тоа го почнав со дипломската работа. Сината боја ми се наметна како симбол на тагата, депресијата и меланхолијата; наспроти, на пример, розовата, која потсетува на детство, младост, разиграност, среќа и нешто убаво. И така почнав со сината боја. Понатаму почувствував страв, донекаде и заситеност, страв да не се повторувам. Иако сите тие се различни чувства, ми беше страв од повторување и затоа почнав да менувам. Секаде има сина боја, но присутни се и други што се соодветни со контекстот на сликата.

Какви се реакциите на јавноста за изложбата, земајќи предвид дека е различна од другите изложби, а за некои непријатна како тема?

Многу различни мислења добив за сликите. Моите другарки, другари ми кажуваат дека не сакаат дома да имаат моја слика - страв им е. Еден постар сликар беше на изложбата. Ми кажа дека сум

далеку од комерцијалната изработка, дека е многу битно што го следам своето и да не очекувам многу слики да бидат продадени. Тоа е затоа што повеќето луѓе знаат што е тага и депресија. Дури и мало дете, кога нема да добие играчка, ја почувствувало и е тажно и бесно и сака да удри. Се раѓа, во психологијата наречен, отпор. Тоа е несвесен елемент, со принцип да не заштити од самите себеси. Јас гледам нешто што ме погодува, а е познато и доживеано и не сакам да се сеќавам на тоа и сакам да се заштитам, така што се јавува отпорот, кој не сака да го прифати, прими, не сака да го гледа. Така, повеќето од луѓето, верувам, не сакаат да имаат дома вакви слики, туку сакаат да уживаат во глетката, да гледат нешто весело.

Нада ПЕШЕВА

12 САЕМ НА КНИГАТА И ЛИБРОГРАФИКА

Од 11 до 16 април, на Скопскиот саем, ќе се одржи дванаесетиот по ред Саем на книгата и Либрографија. На оваа традиционална манифестација, на изложбен простор од 50 м², со своите изданија ќе настапи и НИП „Студентски збор“. Заедно со „Студентски збор“, своите изданија ќе ги претстави и универзитетот „Св. Кирил и Методиј“, а во рамките на на „Студентски збор“ ќе бидат претставени и изданијата на Правниот факултет од Скопје. Меѓу изложените изданија ќе бидат и книгата на годината за 1999 година, „Историја на новинарството“ од проф. д-р Томе Груевски и првиот том од капиталното дело на проф. д-р Коста Пеев, „Речник на македонските говори во југоисточниот егејски дел“, како и најновиот број на списанието за општествена теорија и критика „Дијалог“

На 31 март, Балетот на МНТ одржа премиера на претставата „Ромео и Јулија“. Познатото балетско дело на Сергеј Прокофјев, чие либрето е напишано според драмата на Вилијам Шекспир, на сцената на Балетот на МНТ за првпат е поставено во 1959 година. Кореографијата е на Хазарос Сурмеан, Македонец, кој веќе 40 години живее и работи во Канада, костимите се на Елена Дончева, а сценографијата е на Живојин Трајановиќ. Новина во сегашната поставка е подмладената играчка екипа со: Тања Вујисиќ-Тодоровска и Горан Божинов, Катерина Кипровска, Марија Јосифовска, Марија Кичевска и Никола Саздов. Дел од останатите улоги ги играат: Искра Шукарова, Марина Станковиќ, Кире Павлов, Дончо Велковски. Претставата оди со оркестарска придружба во живо, под диригентство на гостинот од Русија, Едвард Амбарцујман.

На 29 март, во студиото М-1 во рамките на „Денови на македонската музика“ се одржаа два концерта. На двата концерта беа претставени 13 прайзведби, речиси сите од млади композитори, освен две композиции на Љубомир Бранѓолица и Кирил Македонски. Беа изведени дела од: Сони Петровски, Панде Шахов, Драган Стојковски, Дарија Андоновска, Тони Пецапов, Никола Мицевски, Валентина Велковска, Горан Начевски и Гоце Гавриловски.

На 30 март, во галеријата на „Отвореното графичко студио“ при Музејот на град Скопје беше отворена изложбата „Соседи“ од Оливер Мусовиќ. Со овој проект, Мусовиќ лани учествуваше на 6. Меѓународно биенале во Истанбул. „Соседи“ е фотографска инсталација, која се состои од инк-дет отпечатоци, на 21 дигитално обработена фотографија, на тема - соседи. Мусовиќ дипломираше на ФЛУ пред 3 години. Има остварено шест самостојни изложби и учествувал на повеќе меѓународни графички конкурси во странство.

На 6 април, во Домот на АРМ, Македонската филхармонија, во чест на годишнината од фондацијата „Благовестие“, одржа концерт под диригентство на Леонид Николаев од Русија. На програмата беа дела од: Панде Шахов, Трајко Прокофјев, Домицети, Камил Сен-Санс, Сергеј Рахмањин, а нив ги исполнија: Благој Нацоски, Емир Имеров, Иван Настески, Нина Костова и Симон Трпчевски.

1296, 12.4.00